

ŽUPNIJSKO GLASILO

župnij

Svetega Jerneja in Svetega Antona
Padovanskega

Leto XX; številka 462 datum 19. 6. 2016

Poletje je čas popotovanj in čas razglednic. Slikajo nam svet z njegove lepe strani.

Za lep razgled se pogosto zelo trudimo, da bi lahko tako doživeli izkušnjo:

napornejša je pot, tem lepši je pogled in spomin nanj.

Tudi kdor mora ostati doma, si lahko privoščiti veselo popotno fantazijo.

Ta nam omogoči potovanje čisto svoje vrste,

ki nič ne stane in je neprimerno bolj dragocena: **to je potovanje v našo notranjost.**

Pot do tja vodi skozi vrata tišine. V globini našega jaza nas čaka skrivnostni TI,

ki ga lahko nagovorimo: Vodi me, dobrotna Luč. *Phil Bosmans, Vitamini za srce*

Pon., 20. 6. Adelbert	Ob 19. uri za + Amalijo in Alojza Ladineka
Tor., 21. 6. Alojzij Gonzaga	Ob 19. uri za + Jožefa Pušnika
Sre., 22. 6. Janez Fisher	Ob 8. uri Za + Marijo in Rudolfa Hüttla ter Zvonka Pokorny
Čet., 23. 6. Jožef Cafasso	Ob 19. uri za + starše Držečnik ter tete in strice
Pet., 24. 6. ROJSTVO JANEZ KRSTNIKA	Ob 19. uri za vse + pri Šlencu
Sob., 25. 6. Marijin spomin Dan državnosti	Ob 11. uri na Sv. Antonu za + Janka Strmčnika in vse + Ebjenkove Ob 19. uri za + Alojzija Ričnika, obl.
Ned., 26. 6. 11. NEDELJA MED LETOM	»K maši ne grem vedno. Saj veste, sedaj ta mraz ...« <i>mi je dejal neki mlad fant.</i> »In poleti bo tista neznosna vročina, a ne?« sem mu odgovoril ter nadaljeval: »Spomladi in jeseni pa res ne veš, ali bo vročina ali mraz in ne moreš kar tako k maši ...« »Zafrkavaš,« me je pogledal. »Pravzaprav mislim resno,« sem bil še hitrejši v odgovoru. <hr/> <i>Da, resno mislim, da ljudje tako hitro najdemo izgovor, ko je treba</i>

Ob 8. uri
na Sv. Antonu
Za + Frančiško in
Petra Kovača

Ob 10. uri
na Janževskem
vrhu
???

iti za Kristusom. Z izgovori ljudi, ki jih pokliče Kristus, naj mu sledijo, se srečamo tudi v današnjem evangeliju. Tako ga je eden izmed učencev prosil, naj mu dovoli, da gre in »pokoplje svojega očeta«, drugi pa se želi »posloviti od svojih domačih«. **Kristus od tistega, ki ga pokliče, zahteva, naj »se ne ozira nazaj«, ampak naj se ves in popolnoma preda hoji za njim.** Učenca, ki zatrdi, da bo hodil za Kristusom, kamorkoli pojde, Gospod opozori, naj se popolnoma odloči zanj in naj ne bo navezan, ampak svoboden, saj **»Sin človekov nima, kamor bi glavo položil«** (Lk 9,58). Ko Kristus reče: **»Pusti, da mrtvi pokopljejo svoje mrtve, ti pa pojdi in oznanjaj Božje kraljestvo«,** ne gre za to, da bi nasprotoval spoštovanju staršev, ampak za to, da **poudari potrebnost radikalne odločitve in popolne predanosti njemu.** Opozori nas na nevarnost polovičarstva in na potrebnost, da imamo pogled uprt v prihodnost. Treba je zapuščati preteklost, ki je velikokrat grešna, in ne biti navezan nanjo. Prosimo Jezusa, da bi mu mogli vedno slediti. **Ko smo brezpogojno poslušni njegovemu klicu, postanemo svobodni, in ko mu služimo z vsem srcem, mu sledimo na poti v slavo.** Kristjan ve za cilj poti, ve, kam ga pelje pot, ko sledi Jezusovim stopinjam. Zato tisti, ki hodi za Jezusom, ne tava brezciljno, ampak ima smisel.

Po: B. Rustja, Tvoje obličje iščem

DUHOVNIKOV DOPUST

Pred nami so poletni počitniški dnevi in tedni, ko smo tudi duhovniki povabljeni, da si po zavzetem pastoralnem delu vzamemo nekaj časa za počitek in dopust. Jezus sam je razumel učence v njihovem delu in tudi utrujenosti. Povabil jih je na samotni kraj, naj si malo odpočijejo. Potrebno je najti čas za telesni počitek in tudi čas za duhovno poživitev na duhovnih vajah. To je mogoče najti v vseh obdobjih leta, vendar je poletni čas za to še najbolj primeren. Ob načrtovanju dopusta in časa za duhovne vaje pa se moramo zavedati, da smo tudi v tem času odgovorni za svojo župnijo. Zato naj vsak duhovnik za čas dopusta in duhovnih vaj poskrbi, da bodo župljani vedeli, na koga naj se obrnejo zaradi previdevanja, pogreba in morda še drugih nujnih zadev. Najdite nadomestilo tako za te nujne zadeve kot tudi za svete maše v župniji v okviru svoje dekanije. Prav je, da vsak dekan ve, kako lahko pride v stik z duhovnikom iz svoje dekanije, ki je na dopustu. Naj vas spomnim tudi na določilo v Zakoniku cerkvenega prava v kan. 533, §2, ki naroča, da mora župnik, ki je odsoten več kot en teden, o tem obvestiti svojega ordinarija. To velja tudi za dopustniško odsotnost, zato vas prosim, da spoštujete to določilo Cerkev.

Želim vam blagoslovljene počitniške dneve tako na dopustu kot tudi v župniji!
Naj vam Gospod podeli obilo telesnih in duhovnih moči ter zdravja v služenju za
Božje kraljestvo! *msgr. Stanislav Zore OFM nadškof*

<p>Od 26. 6. do 2. 7. 2016 sem »zdoma«!</p>	<p><i>Ta čas me bosta nadomeščala: dekan in nadžupnik g. Ernest Berložnik (tel.: 02/876 40 34 ali GSM 051/658 236) in g. Marko Drevenšek (tel.: 02/876 11 77 ali GSM 041/559 549)</i></p>
<p>Pon., 27. 6. Ema (Hema)</p>	<p>Ob 18. uri (<i>izjemoma; maševal bo g. Marko Drevenšek</i>) Za + Julijano in Ignaca Miklavca ter Franca Miklavca</p>
<p>MAŠNIŠKO POSVEČENJE V LETU 2016</p>	<p>Robi SEKAVČNIK, <i>roj. 16. julija 1989,</i> iz župnije Ravne na Koroškem. Mašniško posvečenje v mariborski stolnici bo na praznik sv. apostolov Petra in Pavla, 29. junija 2016, ob 16. uri.</p> <hr/> <p>»Tu sem, moje roke porabi« (JP2)</p> <p>Pisati za Virtuti & musis (<i>op. p.: Virtuti & Musis – glasilo Marijine kongregacije slovenskih bogoslovcev in duhovnikov</i>) ob koncu diakonskega leta ..., saj to je naloga za tiste, ki so preživeli vsa ta leta (<i>takšnega ali drugačnega</i>) bivanja v semenišču. V prvih letnikih gledaš tiste, ki v kapeli sedijo tam zadaj in upaš in čakaš, da bi te čase dočakal tudi sam. No ta leta pridejo – ti niti ne veš, kako je to uspelo tako hitro, ampak so tu. Treba je stopiti novim izzivom naproti in za popotnico si je potrebno vzeti kakšno misel. Moja je: »Tu sem, moje roke porabi.«</p> <p>Prihajam z Raven na Koroškem, idilično in najlepše mesto daleč okoli. V bogoslovnem semenišču sem od leta 2009 in skozi ta leta se je dogodilo ogromno stvari. Sam sem doživel bivanje v treh bogoslovjih pod štirimi različnimi rektorji. Bogoslovsko življenje se je začelo v Slomškovem bogoslovju v domači (Nad)škofiji Maribor. Tam smo živeli bogoslovci res kot družina. Ker nas je bilo malo, ni bilo potrebno toliko poudarjati besede skupnost, ampak smo to dejansko živeli iz dneva v dan. Zaradi premajhnega števila bogoslovcev je prišlo do selitve v Ljubljano, kjer ... se je bilo potrebno navaditi na ... nove sobrate, novo vodstvo in ... »novo« hišo.</p> <p>V 4. letniku se je ponudila priložnost, da bi 5. letnik Teološke fakultete obiskoval v Zagrebu. Priložnost sem izkoristil in tam preživel eno bolj zanimivih let svojega bogoslovskega in tudi življenjskega staža. Spoznal sem ogromno novih ljudi in ogromno novih praks. Tako znotraj bogoslovja kot tudi v življenju Cerkve. V diakonskem letniku sem se zopet vrnil v Ljubljano, kjer</p>

	<p>zaključujemo formacijo znotraj teh (<i>bolj ali manj</i>) ljubih zidov. Lahko rečem, da mi je življenje v bogoslovju dalo ogromno novih spoznanj in me utrdilo pri odločitvi za duhovništvo. Pri utrjevanju te odločitve so mi pomagali tako bogoslovci kot tudi duhovniki, s katerimi sem se srečeval kot bogoslovec.</p> <p>Sedaj prihaja čas ..., ko zapuščam to hišo in odhajam »v boj«. Pa saj vsi vemo, da ne gre za pravi boj, ampak za boj ..., v katerem bom lahko rekel kot apostol Pavel: »Dober boj sem dobojeval ...« V tem boju pa kličem Jezusu: <u>»Dragi Jezus, tu sem, moje roke porabi.«</u></p>
<p>NAMEN APOSTOLATA MOLITVE</p>	<p><i>Da bi ohranjali molitveni spomin na naše pokojne misijonarje, ki so oznanjali Kristusa poganskim narodom.</i> <i>(Op. p.: pa tudi na naše pokojne dušne pastirje!!!)</i></p>
<p>Ned., 3. 7. 14. NEDELJA MED LETOM</p> <p><i>Prva nedelja – darovanje za potrebe župnij</i></p> <p>Ob 8. uri Za + Marijo in Viktorja Fišingerja ter vse + v družinah Rihter</p> <p>Ob 10. uri na Sv. Antonu Za + Antonijo in Antona Žebreka</p> <p>NOVA MAŠA Roberta SEKAVČNIKA</p>	<p>Današnji evangelij poudarja temelj krščanske poklicanosti. »Tisti čas je Gospod določil še drugih dvainsedemdeset in jih poslal pred seboj po dva in dva« (Lk 10,1). »Pojdite! Pošiljam vas kakor jagnjeta med volkove« (Lk 10,3). V borih treh vrsticah kar trikratni poudarek, kako Gospod pokliče učence. Krščanska izvolitev in poklic imata izvor pri Gospodu žetve, ne pri človeku. V začetku poslanstva je Bog. Tudi rodovitnost oznanjevalne (misijonarske) dejavnosti sloni na zavesti, da nas Gospod pošilja. Krščanski poklic se hrani v stiku z Bogom, s poživljanjem vere in v pristni povezanosti z Gospodom v molitvi. V zvezi s poklicanostjo Kristus poudari nenavezanost na gmotne dobrine: »Ne nosite s seboj ne denarnice ne torbe ne sandal.« Čeprav je »delavec vreden svojega plačila«, naj poslani živi skromno in naj bo zadovoljen s tem, kar ima: »Jejte, s čimer vam postrežejo«, saj je zanj najvažnejše in največje plačilo, da je njegovo ime »zapisano v nebesih«. Poslani naj bo miren in pogumen. Tudi če se Kristusov učenec znajde sredi tveganja in preganjanja, ne sme nikoli podleči skušnjavi nasilja ali prisile: »Pošiljam vas kakor jagnjeta med volkove.« Biti mora oznanjevalec miru, ki vedno predlaga, a nikoli ne sili: »V katerokoli hišo pridete, recite najprej: ‘Mir tej hiši!’ In če bo v njej sin miru, bo na njem počival vaš mir; če pa ne, se mir povrne k vam.« Prav tako se mora izogibati nasprotni drž: sklepati kompromise in se prilagajati splošni miselnosti in plehkim modnim tokovom. Ne, biti mora tudi pripravljen »otresti prah« in oditi drugam oznanjat, da »se je približalo Božje kraljestvo«. Po teh napotkih še enkrat vidimo, kako je Kristusov učenec</p>

<p>v župniji Ravne na Koroškem ob 10. uri</p>	<p><i>poslan, saj ima samo poslani navodila pošiljatelja. Zato se mora jasno zavedati, da ni »privatnik« ne samozvanec. Nikoli ne smemo pozabiti, da poslanec predstavlja tistega, ki ga pošilja, in se temu primerno obnaša. Po: B. Rustja, Tvoje obličje iščem</i></p>
--	--

»Pa si Bog sploh kdaj privošči počitnice?« je vprašal. »Oh, seveda,« mu je odvrnil Bog. »Si mar pozabil na srednji vek?! Zakaj, misliš, da so ga poimenovali: mračni?« Tako nekako se glasi dialog iz meni zelo ljubega filma Vsemogočni Bruce, v katerem se glavnemu junaku, Bruceu, zazdi, da bi on znal bolje voditi svet, Bog pa mu rade volje prisluhne in odide – na počitnice. Pa pustimo pri strani, da Bruce zaradi človeške sebičnosti pošteno zavozi stvari (*film je navsezadnje komedija*) in da mračni srednji vek sploh ni bil tako zelo mračen, posebej še, če ga primerjamo s sedanostjo; pač pa me vedno znova v dnevih pred poletjem vznemirijo raznorazni pridigarji, poklicni in ljubiteljski, ki mi (*vem, da sicer v dobri veri*) vbijajo v glavo, da: **Bog pa ne gre na počitnice!** Ko pa na prvih straneh Svetega pisma berem, **da je Bog počival sedmi dan od vsega dela, ki ga je storil!** (Gen 2,2) Sledimo torej božjemu zgledu! A namesto počitnikovanja, si je bolje privoščiti počitek, namesto dopusta je pomembneje dopustiti, da se umirim... Vsaj za trenutek... Za eno popoldne... V senci, na vrtu, v parku, ob potoku... Ali pa v stanovanju... **In povabimo Boga!** Menda rad pride na počitnice, v naš počitek... **Odprimo mu vrata svojega stanovanja, odprimo mu vrata svojega srca!** In ne pričakajmo ga praznih rok. Če v teh kriznih časih recesije (*oh, že beseda sama je grozna*) nimamo za kozarec rdečega, pa ga pričakajmo s kozarcem vode: **če bo Bog dobre volje, bo kaj hitro kot v Galilejski Kani!**

P. S.: Hvala Bogu, da je njegova ljubezen zastonj in da ne opijani! Gregor Čušin

<p>Pon., 4. 7. Urh</p>	<p>Ob 19. uri za + Rudolfa Bratkoviča ter sorodnike</p>
<p>Tor., 5. 7. CIRIL IN METOD</p>	<p>Ob 19. uri za + Antona Ladinika, Justino in Jožefa Vajsa ter Milana Lesjaka</p>
<p>Sre., 6. 7. Marija Goretti SOMAŠEVANJE DUHOVNIKOV JUBILANTOV</p>	<p><i>Letošnje škofijske in redovne duhovnike jubilate, ki delujete na območju mariborske nadškofije ali iz nje izhajate, vabim k zahvalnemu somaševanju na grobu bl. Antona Martina v mariborski stolnici na dan po prazniku sv. bratov Cirila in Metoda, v sredo, 6. julija 2016, ob 11. uri. Po zahvalni sv. maši ste duhovniki jubilanti povabljeni na bratsko srečanje in skupno kosilo. msgr. Alojzij Cvikel DJ nadškof metropolit</i></p>
<p>Čet., 7. 7. Vilibald</p>	<p>Ob 19. uri za + Adolfa Verhovnika in starše</p>
<p>Pet., 8. 7. Kilijan</p>	<p>Ob 9. uri »Dom Hmelina« ... Po namenu darovalca ... Ob 19. uri za + starše Prapertnik ter sina Jožeta in Draga</p>
<p>Sob., 9. 7. Avguštin Zhao</p>	<p>Ob 8. uri Za + Frančiško Sebanc</p>

<p>Rong</p> <p>Ned., 10. 7.</p> <p>15. NEDELJA MED LETOM</p> <p>Ob 8. uri za + Petra Hartmana</p> <p>Ob 10. uri na Sv. Antonu za + Mirana Mravljaka in Alojza Pokeržnika</p>	<p>Najboljša pot do tega, da »vidimo« Boga, je opravljanje naših dolžnosti iz ljubezni in služenje bratom in sestram, zlasti potrebnim. Pred kratkim mi je neka gospa dejala, kako ji je težko streči ostareli teti. »Ne da ji ne bi hotela, prosim, razumite me, a včasih je res težko. Včasih je zahtevna in sitna. Zdi se mi, da bi bila lahko včasih bolj hvaležna.« Rad verjamem. Služenje »ubogim« ni preprosta in lahka stvar, ampak nas nasprotno velikokrat »stane«. Tudi usmiljenega Samarijana, ki je opisan v današnjem evangeliju, je pomoč kar nekaj »stala«. Moral si je vzeti čas in se potruditi, da je ranjencu pomagal, mu obvezal rane in mu preskrbel prenočišče. Človek in skupine ljudi, ki se bodo odločili pomagati človeku in braniti dostojanstvo človeške osebe, morajo tvegati, da bodo poleg notranjega zadoščenja doživeli tudi zavračanje, nehvaležnost in celo nasprotovanje. Pa vendar je spoštovanje vsakega človeka in pomoč sočloveku ena bistvenih sestavin Jezusovega sporočila, ki ga je izrazil s pozivom ob koncu prilike o usmiljenem Samarijanu: »Pojdi in delaj prav tako!« (Lk 10,37). Slikar p. Marko Ivan Rupnik je v mozaični poslikavi papeževe kapele Odršenikova Mati v Vatikanu močno poudaril nujnost kristjanovega zavzemanja za človeka in njegove skrbi za bližnjega. Na steni, kjer prikazuje delovanje Božjega Duha v človeku, je upodobil usmiljenega Samarijana, ki z vso skrbnostjo pomaga ranjencu. Toda ta ranjeni človek ni kdorkoli! Ne, ima obraz Jezusa Kristusa! Kadar bi omagovali pri zavzemanju za človeka in pri skrbi za bližnjega, se spomnimo: <u>ko pomagamo človeku v stiski, pomagamo Kristusu</u>. Ko se zavzemamo za današnjega ranjenega človeka, pomagamo Kristusu, blažimo njegove rane in brišemo njegove solze v očeh naših sodobnikov.</p> <p>Po: B. Rustja, Tvoje obličje iščem</p>
<p>SVETOLETNO ROMANJE VERNIKOV GRAŠKE ŠKOFIJE IN MARIBORSKE NADŠKOFIJE</p> <p>pod vodstvom škofa dr. Wilhelma Krautwaschla in Alojzija Cvikla DJ nadškof metropolit</p> <p>9.00 Sv. Duh na Ostrem Vrhu</p> <p>11.30 Remšnik</p> <p>17.00 S. Jernej nad Muto</p>	<p>BOŽJE OKOLJE ... Rada bi povedala ... Andreja Poljanec ...</p> <p>RAHLOČUTNO RAZVAJANJE ... Dolgo sem mislila, da je razvajanje otrok nekaj izredno slabega, zato se moraš tega kot mati in oče bati ter poskrbeti, da do tega ne bo prišlo. Pod pojmom razvajenosti sem si predstavljala otroka, ki je prezahteven, nikoli zadovoljen, siten ipd. Razvajenčke so mnogi zaničevali, pogosto so se iz njih norčevali in jih zmerjali z neprijetnimi zbadljivkami. Nisem pomislila, da se jim dogaja življenjska krivica ... Vse dokler nisem rodila prvega otročka. Ljubkega in živahnega fantka. Povsem jasno je bilo, da se hoče razvajati oz. crkljati že prvo noč. Pred razvajenostjo so me posvarile kar sestre na oddelku. To me je kot mlado mamico zbegalo in okrepilo</p>

že tako negotove občutke v prvih dneh po rojstvu. Občutki so se mešali med jezo na sestre, ki so si, verjetno dobronamerno, vzele pravico za take nasvete, ter strahom, ali vse to sploh drži? Izrazita potreba po crkljanju, pestovanju, dojenju in vseh vrstah pozornosti je bila pri Luku zelo očitna. Ko je bil sam, je jokal in bil nemiren, ko je bil v naročju, pa je bil spokojen in zadovoljen. Ponoči se je zbujal, in najhitreje se je potolažil na prsih ali v naročju. Voziček mu je ustrezal le za kratek čas, raje se je nosil. Lačen je bil pogosteje kot po »pravilih«. V prvih mesecih skoraj ni bilo področja, kjer bi imela občutek, da delam prav. Na neki način sva ga z možem na vsakem koraku »razvajala«. Videla sva, da je čim boljše odzivanje edini smiseln način, ki je pomiril tako sina kot naju ... Vendar pa so me kljub pozitivnim lastnim izkušnjam neprestano preganjali strahovi, da mu dolgoročno delam škodo. Redki odrasli so v najinem odzivanju in iskanju čustvenega stika videli ljubezen. Večini se je zdelo, da sva premehka, da ne zmoreva postavljati meja, da bom že videla, kako bom utrujena, kako bo imel nekoč nemogoče zahteve in nama bo zrasel čez glavo ... Bila sem zbegana in bilo me je strah. Vleklo me je v smeri odzivnosti, nežnosti, sočutja. Z vso dušo in telesom se mi je upirala za moj okus trda vzgoja tako nebogljenega in srčkanega bitjeca. Šlo mi je kar dobro, borila sem se za svoj prav in delala »po svoje«, mimo nasvetov, le v meni je vrelo, da s tem nekaj ni v redu. Bila sem daleč od notranjega miru. V prvih mesecih je bil edini človek, ki me je zmožal pomiriti, mož, ki, hvala Bogu, prav tako ni prenesel Lukovega nezadovoljstva, nemira in joka. Nanj se je odzival z manj občutki krivde. V nežnosti in odzivnosti, ki sva jo izkazovala Luku, sva uživala in bila srečna. Čutila sva, da se naseljuje tudi med naju. Kmalu sva začela verjeti, da je to edino, kar je naravno in smiselno. Drugega nisva niti hotela niti mogla živeti. Odločila sva se za »razvajenost«. **Menda ne more ljubezen uničiti življenja, ki nam ga On, poosebljena Ljubezen, daje! Otrokove potrebe se v njegovem razvoju seveda spreminjajo. Prepoznavanje le-teh ter primerno odzivanje nanje je vogelni kamen zdravega in polnega otrokovega razvoja. To ni razvajanje, temveč rahločutna odzivnost in sočutje, ki je temelj za razvoj vseh odnosov. Tega otrok ne more imeti nikoli preveč. Problem, ki ga odrasli razumejo pod pojmom razvajenosti, je drugje. Gre za izkazovanje naklonjenosti otroku z materialnim zalaganjem ali popuščanjem pri stvareh, ki mu škodijo, po drugi strani pa ne prepoznamo njegovih temeljnih potreb. Zato so razvajeni otroci v bistvu zanemarjeni in je to zanje velika krivica.**

Ne bojmo se polno živeti z otroki, saj ljubezni ni nikoli preveč.

Končno nas tudi Bog z njo nenehno razvaja!

Dr. Andreja Poljanec je terapevtka, poročena in mamica petih otrok.

STARŠI MOLIJU ...

Gospod, podaril si nama zaklad,
ki ga včasih čutiva kot dotik angelskih peruti,
dugič pa se z nevidnimi rogovi zabada v naju.

Blagoslovi naju,
da ga bova učila moliti za bližino s Teboj ... da ga bova učila ljubiti za bližino z ljudmi
... da ga bova učila upati za bližino s seboj.
Vodi naju, da ga bova učila živeti svoje življenje ... odhajati preko Rdečega morja ...
zdraviti svoje rane in poslušati glas srca.

Kako naj brez Tebe veva, kje je meja najine dolžnosti in odgovornosti ... kje pa naj
prepušča njegovo pot Tebi;
kako naj slutiva, kaj je navdih in kaj domišljija ... in kako naj ločiva, kaj je trma in kaj
Tvoja milost ... kdaj je treba čakati in kdaj delovati ... kdaj ga iz svojega naročja
preložiti v Tvoje?

Kako naj brez Tebe odmeriva mero nežnosti in strogosti ... mero prisotnosti in
odsotnosti ... mero strahu in mero zaupanja ... mero darovanja in sprejemanja?

Kako naj brez Tebe veva za poti Tvojega Duha, da ga s svojo ljubeznijo ne bi dušila ...
da ga s svojo toplino ne bi opekla ... da ga s svojim navdušenjem ne bi ohladila ... da
mu s svojo bližino ne bi zaprla poti in da mu s svojo skrbjo ne bi strla peruti.

Gospod, naj bo najin otrok človek zemlje in človek neba:
z znanjem za življenje ... s pogumom za ponižnost in zvestobo ... s poslušom za
sočutje in skrivnost in s srcem za Tvojo milost.

p. Pavle Jakop

***NAUČI ME POČIVATI ... Gospod, nauči me počivati.
Nauči me puščati stvari nedokončane,
tako da ne bom hotel rešiti vseh stvari še pred spanjem.
Nauči me sprejeti,
da sem utrujen.
Nauči me končati dan.
Sicer ne bom znal umreti ...
Tudi po meni bo še kaj dela!
Nauči me sprejeti ... da nisem TI!
Božje okolje, 2/2016***

Župnija Ribnica na Pohorju in Sv. Anton na Pohorju
Tel.: 02/88 80 563 (župnijska pisarna) ali 031/630 081 (Fredy Mlinarič, župnik)
fredi.mlinaric@rkc.si; fredim@siol.net
<http://www.zupnjaribnicanapohorju.si>; <http://www.svetiantonnapohorju.si>